

WINTER IN DE CRANBERRY INN

BARBARA JOSSELSOHN

Winter in de Cranberry Inn

Een hartverwarmende roman over een B&B
vol herinneringen en liefde op winterse dagen

Vertaald door Nellie Keukelaar – van Rijsbergen

ocean

Oorspronkelijke titel *The Cranberry Inn*. Bookouture, Londen

© 2021 Barbara Josselsohn

© 2025 Nederlandse vertaling Nellie Keukelaar – van Rijsbergen /
Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Shutterstock

NUR 302

ISBN 9789046834558

ISBN 9789046834565 (e-book)

ISBN 9789046834619 (audiobook)

www.oceaanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

EEN

De keuken was zo adembenemend mooi dat die echt had moeten zijn. Laurel liep de modelkeuken in, in de nieuwe showroom in Manhattan van Samposiera, een Italiaans bedrijf dat keukenapparatuur maakte. Alles klopte. Het grijsmarmeren werkblad vormde een fraai contrast met de glanzende hightech koelkast, en de geblokte wandtegels waren een opvallende keuze in combinatie met de hypermoderne kookplaat. De zwarte roestvrijstalen gootsteen met hoekige kraan zag er ingenieus uit. En dan was er nog de ongebruikelijke verlichting: twee hangende glazen kubussen met één peertje op een roodkoperen fitting. Het enige wat ontbrak was een gezin, bedacht Laurel. Wat voor gezin zou zo'n geavanceerde keuken hebben? Wat voor borden zouden er in de kastjes staan? Wat voor bestek zou er in de laden liggen? Welk uitgelezen gerecht zou er met kerst op het menu staan? Wie zou er op visite komen en waar zouden ze over praten?

Dat was het probleem met modelkeukens, mijmerde ze terwijl ze op het keukeneiland leunde en haar vinger over de acrylkubus liet glijden waar met zilverkleurige letters JOANNA MILLER INTERIORS in gegraveerd stond. Ze lieten weinig aan de verbeelding over. Er werd amper een verhaal verteld. Dat kon ze uiteraard nooit tegen haar baas, Joanna, zeggen. Joanna vond het heerlijk om showroomopstellingen te creëren en was dolblij dat Samposiera voor haar had gekozen. Een paar minuten geleden glom ze van trots toen ze aan het publiek – dat bestond uit re-

dacteuren, inkopers, tv-presentatoren en andere ontwerpers – vertelde waarom ze voor deze kleuren en details had gekozen, waarna ze naar de lobby van de showroom was gegaan voor de uitgebreide kerstborrel die daar voor haar werd gehouden.

Joanna was met recht trots, want ze was uit vele ontwerpers gekozen om deze keuken te maken, die in alle advertentie-campagnes van Samposiera en in het volgende nummer van een tijdschrift over luxekeukens te zien zou zijn. De publiciteit en het prestige die aan zo'n eer gekoppeld waren, waren onbetaalbaar, had Joanna gezegd, en dat gold ook voor de lading opdrachten die er zeker uit zou voortvloeien. Het vooruitzicht van nieuwe cliënten klonk Laurel als muziek in de oren. Ze had heel veel ideeën en wilde dolgraag eens een eigen cliënt.

'Pardon? We gaan zo beginnen, dus zou u naar de rest van de groep willen gaan?' zei een stem achter haar. Ze draaide zich om en zag een man die twee camera's bij zich had en een vrouw die een statief droeg.

'O, sorry,' zei Laurel, die uit haar gemijmer opschrok en zich herinnerde dat Joanna had gezegd dat de fotograaf direct na de presentatie aan de slag zou gaan. Ze maakte zich lang, trok haar jasje recht en zei: 'Ik behoor niet tot de gasten. Ik werk voor de ontwerpster. Als ik iets voor jullie kan betekenen hoor ik het graag.'

'O, in dat geval... Zou je dat bordje kunnen weghalen?' zei hij. Ze knikte en pakte de kubus. 'Tjonge, je baas weet hoe ze een keuken moet vormgeven,' voegde hij eraan toe terwijl hij om zich heen keek. 'Dit ziet er straks prachtig uit op papier.'

'Ja, ze is geweldig,' beaamde Laurel, die een nieuwe vlag van trots voor haar baas voelde. 'Ik ben trouwens Laurel. Geef maar een gil als ik iets voor jullie kan doen.'

Ze glimlachte en deed voorzichtig een paar stappen, want de marmeren vloer was glad en ze was het niet gewend om op hakken

te lopen. Gelukkig bereikte ze zonder problemen de rand van het verhoogde keukenplatform, stapte op het tapijt en zette de kubus op een tafeltje bij de muur. Joanna had inderdaad veel talent. En ze was aardig, stukken aardiger dan Laurel zou verwachten van iemand die het zo druk heeft. Hoe vaak had Joanna de afgelopen jaren niet een oogje toegeknepen als Laurel te laat kwam, eerder wegging of opeens een dag vrij nam? De onbedoelde gevolgen van in haar eentje een onstuimig kind van inmiddels acht jaar grootbrengen. Het viel niet mee om Simons behoeften en haar fulltimebaan te combineren, en soms lukte dat niet, maar Joanna deed er nooit moeilijk over. Daar stond tegenover dat ze, in tegenstelling tot Joanna's andere twee assistentes, nog nooit zelfstandig een ontwerp had mogen uitvoeren. Ze werkte nu zes jaar voor Joanna, maar was nog steeds niet veel meer dan een veredelde receptiioniste: ze nam de telefoon aan, ontving cliënten in het kantoor, voerde opdrachten uit en hielp bij evenementen zoals vandaag bij de onthulling van een modelkeuken.

Wie weet zou daar verandering in komen. Als Joanna het drukker dan ooit zou krijgen als het tijdschrift met foto's van deze keuken eenmaal uit was, zou ze geen andere keuze hebben dan haar een cliënt toewijzen. Hopelijk een die bij haar paste, iemand met dezelfde gevoeligheid als zij.

Gevoeligheid. Dat was een van Joanna's lievelingswoorden, en ook Laurel was er dol op. Ze had namelijk wel degelijk haar eigen ideeën over ontwerpen, ideeën die heel anders waren dan Joanna's voorliefde voor strakke randen en harde kleuren. De basis voor Laurels stijlvoorkeur was gelegd in de jaren dat ze haar moeder bezig had gezien met de inrichting van de twaalf kamers tellende B&B van haar familie in Lake Summers, het dorp waar ze was opgegroeid in het zuidwesten van het Adirondack-gebergte. Ze hield van de kleuren, patronen en vormen die haar moeder voor de B&B had uitgekozen: warm winterwit in combinatie met ro-

mantische honing- en karameltinten. Subtiële bloemenpatronen en plaids van ingetogen kleuren met her en der een kleuraccent als feloranje of blauwgroen. Gestoffeerde banken met veel kussens, grote fauteuils van botergeel leer die er zo comfortabel uitzagen dat je er zo met opgetrokken benen en een goed boek in zou willen gaan zitten. Elegante kroonluchters of, nog beter, klassieke tafellampen die hun licht verspreidden als een golvende deken.

Haar moeder vroeg soms aan Laurel en haar zussen: ‘Als je een huis was, wat voor huis zou dat dan zijn?’ Tracey en Deb antwoordden dan Versailles of Buckingham Palace of de Taj Mahal, net waar ze op dat moment op school over bezig waren, maar Laurel gaf altijd hetzelfde antwoord: ‘De Cranberry Inn natuurlijk!’

De fotograaf zwaaide naar haar, balde zijn vuist en bewoog die naar zijn mond. Ze knikte en liep naar de lobby om een flesje water te halen.

Toen ze langs de hoge ramen van de showroom liep, wierp ze een blik naar buiten op Columbus Circle en de kerstverlichting van de gebouwen, die aan het eind van de middag goed te zien was. Het winkelend publiek dook ineem, hun sjaals wapperend in de wind, en stapte door de sneeuwrij op de trottoirs. Er hing een opgewonden sfeer, want het was december en de feestdagen waren in aantocht. Ze herinnerde zich die opwinding, het winkelen en de hoopvolle verwachting uit haar jeugd. Haar moeder ging rond de feestdagen altijd een weekend met haar naar New York. Haar vader runde de B&B dan in zijn eentje en haar zussen bleven thuis omdat die in het schoolsportteam zaten en moesten trainen voor de wintercompetitie. Tracey basketbalde en Deb zat in het atletiekteam. Maar dat was lang geleden.

Ze liep door naar de bar in de lobby en kwam langs een uitgebreid buffet met minisandwiches en petitfours op een lange tafel

met aan beide uiteinden kerststerren. Het was pas 1 december, maar de gasten waren al in kerststemming. Sommigen stonden te waggelen op hun benen, hadden duidelijk al te veel eierpunch op. Vooral de redacteur van *Housing Yes!* wekte met zijn knalrode wangen en verfromfaaide grijze haar de indruk dat hij aangeschoten was.

Laurel pakte twee flesjes water – de assistente had vast ook dorst – en liep terug naar de showroom. Iets verderop zag ze Joanna staan – met haar 1 meter 80 gemakkelijk te vinden – die met Meghan Carle stond te praten, de jonge redactrice van *City Home*, een vrij nieuw vaktijdschrift. Ze deed een paar discrete stappen in hun richting en hield haar hoofd schuin in de hoop iets van het gesprek op te vangen. Joanna had Meghans naam vorige week laten vallen toen het over gevoeligheid ging. Meghan wilde haar strandhuis op Long Island herinrichten in jarenzeventigstijl met felle kleuren, retromeubels en zelfs wat vintagestoffen. Dat was een project dat precies in Laurels straatje paste. Meghans kunstzinnige, vrouwelijke stijl sprak haar aan. Meghan zag er vandaag prachtig uit in haar doorschijnende jurk met V-hals en bloemenprint met piepkleine margrietten en rozen, en met haar bruine enkellaarsjes met sleehak. Laurel had zich alvast in de modetrends van de jaren zeventig verdiept, in de hoop dat Meghan Carle haar eerste eigen cliënt zou worden.

Net op dat moment wenkte Joanna haar met een rukje van haar kin. Dat leek een goed teken. Denkend aan de dorstige fotograaf die op haar wachtte, stak Laurel haar wijsvinger op ten teken dat ze zo terugkwam en ze liep haastig door naar de showroom. Maar nog voordat ze daar was, gingen de dichtstbijzijnde liftdeuren open en hoorde ze stampende voeten achter zich. Vlak daarna rende een gedrongen, in een parka gehulde gestalte in de richting van Joanna's modelkeuken en sprong vanaf het tapijt op de marmeren vloer.

‘Simon!’ riep ze, toen haar zoon als gevolg van de gladde vloer vooroverviel en met zijn in blauwe dikke mouwen gestoken armen fladderde. Ze rende op hem af, terwijl hij de fotograaf raakte en op het statief met camera afkoerste. Ze liet de flesjes water uit haar handen vallen en greep het statief vast om de camera te redden. Simon maaide nog wat met zijn armen, waarna hij met zijn gezicht omlaag, zijn armen gespreid en zijn benen gestrekt alsof hij in het zwembad de vlinderslag deed, midden op de keukenvloer tot stilstand kwam.

‘Wow!’ riep hij, terwijl hij zich op zijn rug draaide. ‘Wat een mooie val!’ Laurel liet het statief los en knielde bij hem neer, voelde haar strakke rok trekken en hoopte maar dat ze er niet uit zou scheuren. Ze trok Simon aan zijn arm overeind tot hij zat en trok opnieuw aan zijn arm toen hij terugviel.

‘Schatje, werk nou mee,’ mompelde ze. Ze moest niet hebben dat de fotograaf een klacht over haar zou indienen nu ze misschien haar eerste eigen cliënt zou krijgen.

Ditmaal bleef Simon wel zitten. Zijn wollen muts hing schuin, zijn bril met zwart montuur stond scheef op zijn neus en hij zat met zijn benen gespreid. ‘Mama, ik ben duizelig,’ zei hij, en hij draaide rondjes met zijn hoofd.

‘Simon, doe eens rustig,’ zei ze tegen hem. Ze was blij dat ze een eind van de anderen vandaan waren en dat Joanna hen niet kon zien. ‘Ga staan.’

Maar Simon keek langs haar naar de lift en grinnikte opnieuw. Ze wierp een blik over haar schouder en zag Simons vriendje, Mason, die zijn armen spreidde als een scheidsrechter die bepaalt of een looper op tijd de thuisplaat aanraakt.

‘Binnen!’ riep Mason. ‘Geweldige sliding!’

‘Homerun! En de Yankees winnen!’ riep Simon, die overeind kwam en struikelend van het platform af stapte om tegen zijn vriendje aan te springen.

Laurel liep achter hem aan terwijl haar vriendin Mara, de moeder van Mason, hijgend en met een rood gezicht moeizaam vanaf de lift naar hen toe kwam. Haar zwangere buik was duidelijk zichtbaar onder haar jas. Toen Mara bij Mason was, greep ze zijn armen vast en drukte die tegen zijn borst. 'O, Laurel, het spijt me ontzettend. Ik kon ze niet bijhouden.'

'Het is niet erg. Maak je niet druk,' zei Laurel, die niet wilde dat haar vriendin zich schuldig zou voelen. Het was aardig dat ze had aangeboden die dag op Simon te passen. 'Zo te zien hebben ze het leuk gehad.'

'O ja, het was heel leuk,' zei Mara. 'We zijn met de trein naar het centrum gegaan, hebben bij Times Square Diner geluncht en zijn toen met de metro deze kant op gekomen. We hebben in Central Park over de kerstmarkt gelopen. Ik heb toffees voor ze gekocht en ze smeekten of ze een Belgische wafel met slagroom mochten delen. Ik wist niet dat ze daar zo druk van zouden worden.'

'Dat geeft niet. Hopelijk was het niet te vermoeiend voor je,' zei Laurel. 'Ik snap niet waarom er in december op vrijdag geen naschoolse opvang is.'

'Zo te zien ben je nog aan het werk,' zei Mara. 'Sorry dat ik hem nu al kom brengen, maar het is al over vieren en ik moet naar huis. Ik kan Simon wel meenemen...'

'Nee, nee, ik ben zo klaar.' Laurel keek Simon aan. 'Je blijft hier rustig zitten wachten. Afgesproken?'

Simon blies zijn wangen bol en maakte een piepend geluid toen hij met opeengeperste lippen lucht uitblies, waardoor de jongens weer een lachbui kregen.

'We gaan,' zei Mara. 'Het gaat vast beter als wij weg zijn.'

'Misschien wel,' zei Laurel. Ze omhelsde haar vriendin met één arm terwijl ze met haar andere hand Simons schouder stevig vasthield. Mara was een geweldige vriendin, een reddende engel. Ze was lerares op de school waar Simon en Mason op zaten, dus ze

had hetzelfde rooster en ze was altijd bereid op Simon te passen als Laurel omhoogzat. Gelukkig zou ze de rest van het jaar geen beroep meer op Mara hoeven doen, want vanaf maandag was het kantoor dicht doordat Joanna de komende weken in haar skichalet in Sun Valley zat. Rond de feestdagen waren er minder dringende zaken dan anders en mocht het personeel thuiswerken.

‘Nogmaals bedankt,’ zei Laurel toen Mara Mason bij de hand pakte en hem meetrok naar de lift. ‘Fijn weekend en...’

‘Eh, kan hier even worden schoongemaakt?’ riep de fotograaf. Laurel keek zijn kant op en zag hem naar Simons vieze schoenafdrukken wijzen.

‘O, sorry,’ zei ze. ‘Ik ga het meteen regelen. En ik heb deze nog,’ voegde ze eraan toe, terwijl ze de flesjes water opraapte en aan hem gaf. Ze zwaaide een laatste keer naar Mara, nam Simon mee naar de tafel bij de muur en liet hem in een van de fauteuils daar plaatsnemen. Simon was al een stuk rustiger. De suikerstoot was bijna uitgewerkt en hij plofte neer in een fauteuil. Laurel hurkte bij hem neer. ‘Ik moet nog even wat dingen doen. Oké?’ zei ze tegen hem.

‘Het duurt toch niet lang, hè?’ vroeg hij. ‘Ik zweet en...’

‘Ik weet dat het hier warm is,’ zei ze. Ze trok zijn muts af en ritste zijn parka open. Hij had rode wangen, waardoor de sproeten op zijn neus minder opvielen, en zijn donkere pony zat aan zijn voorhoofd geplakt. Ze haalde haar vingers door zijn pony om die te fatsoeneren. ‘Nog eventjes geduld.’

Hij knikte. Ze gaf hem een zoen op zijn wang en liep terug naar de fotograaf, die boos keek en zijn armen over elkaar had geslagen. ‘Zeg het maar... O ja, de vloer moet worden schoongemaakt,’ zei ze. Ze had geen idee waar ze een dweil kon vinden of iemand die haar dat kon vertellen. En dus rende ze terug naar de lobby, waar ze een stapel groene en rode servetten van de buffettafel pakte. Ze haastte zich terug, stapte – of beter gezegd, schoof – de marmeren vloer op en depde de nattigheid op en hoopte dat haar rok het zou houden.

Ze veegde nog een paar keer extra over de vloer, ging staan en zocht een afvalbak om de vieze servetten weg te gooien. Precies op dat moment zag ze Joanna haar kant op komen. Laurel verfrommelde de servetten tot een bal en sloot haar vingers eromheen.

‘Waar bleef je nou?’ vroeg Joanna toen Laurel het tapijt op stapte. ‘Ik dacht dat je zou terugkomen zodat ik je aan Meghan kon voorstellen.’

‘Ik wilde net naar je toe komen. Ik moest hier even bijspringen,’ zei Laurel, die zo ging staan dat Joanna met haar rug naar Simon toe stond en hem niet zou zien. ‘Ze is toch niet weggegaan?’

‘Helaas wel.’

Laurel slaakte een zucht. ‘O, nee. Ik wilde echt graag met haar praten. Dat jarenzeventigproject is geweldig.’

‘Dat vind ik ook. Ik denk dat ze voor ons zal kiezen. We hebben het gehad over de ideeën die je had opgeschreven en ze was enthousiast.’

‘Echt waar?’

Joanna knikte. ‘Het is zo’n leuke opdracht. Nora zal het geweldig vinden.’

‘Ja, en... Wacht, Nora?’ zei Laurel. Ze probeerde neutraal te klinken, maar hoorde haar stem trillen. Ze had geen zin om de confrontatie met Joanna aan te gaan, zeker niet nu de borrel in volle gang was. Maar dit was sinds afgelopen zomer al de derde keer dat een project naar Nora ging in plaats van naar haar. En ze had echt gedacht dat zij het zou mogen doen. Wat deed ze fout? Ze probeerde zichzelf al zes jaar te bewijzen en opnieuw werd ze gepasseerd. Was dit Joanna’s manier om haar duidelijk te maken dat ze het niet in zich had om ontwerpster te worden?

‘Dacht je dat ik dat project zelf zou doen? Op zich dolgraag,’ zei Joanna, ‘maar ik ben al aan twee andere projecten bezig en nu we in dat tijdschrift komen... Ik denk dat ik in Sun Valley niet eens

van mijn vakantie zal kunnen genieten. Met kerst misschien, maar verder niet.'

'O, eh... Nora zal het geweldig doen,' zei Laurel.

Joanna keek naar de modelkeuken. 'Zo te zien is de fotograaf klaar. Je mag wel naar huis. Ik moet nog wat mensen bedanken, maar daarna vertrek ik zelf ook. Ik neem volgende week contact met je op als ik me in mijn skichalet heb geïnstalleerd. Fijne feestdagen en rust lekker uit, want het wordt volgend jaar druk!'

'Goede reis,' zei ze, maar haar baas liep al terug naar de lobby en bewoog haar vingers in de lucht als afscheid.

Laurel draaide zich om naar Simon, die diep in slaap onderuitgezakt in de fauteuil zat. Zijn borst ging ritmisch op en neer in hetzelfde tempo als zijn ademhaling. Hij was zo'n lieverd en probeerde er altijd het beste van te maken, ook al werd hij van de een naar de ander doorgeschoven of zat hij, zoals nu, ergens in een stoel op haar te wachten. Als hij een huis was, zou hij een huisje in het bos zijn: een beetje scheef, rommelig en met wat ruwe randjes, maar innemend vanaf de allereerste aanblik.

Ze zette haar handen in haar zij en keek naar hem terwijl hij sliep. Ze was blij dat ze de rest van het jaar niet meer naar Manhattan hoefde te reizen voor haar werk. Het was fijn Simon op een normaal tijdstip van school te kunnen halen, zodat hij niet naar de naschoolse opvang hoefde, waar hij vrijwel altijd naartoe ging als ze moest werken. Zoals elk jaar zou ze wat leuke uitstapjes voor in de kerstvakantie plannen.

Het zou natuurlijk leuk zijn met kerst echt ergens naartoe te gaan. De meeste vriendjes van Simon brachten de kerstdagen bij familie door, al was het maar op Long Island of in Connecticut. Mara en haar man gingen met Mason naar Mexico, waar haar ouders elk jaar een strandhuis huurden. Simon en zij moesten zich hier zien te vermaken. Voor hen lag dat nu eenmaal anders, en dat was al vier jaar zo. De keren dat ze na het overlijden van haar

moeder kerst in de B&B hadden gevierd, waren zo vreselijk dat haar vader had gezegd dat zij en Simon beter in New York konden blijven en dat haar zussen kerst maar met de familie van hun man moesten vieren. Hoewel ze de kerstdagen thuis miste, was het een opluchting aan de sombere sfeer in de B&B te kunnen ontsnappen nu haar moeder er niet meer was.

De fotograaf en zijn assistente trokken hun jas aan, en Laurel zwaaide terwijl ze naar Simon liep. Die sloep als een os. Het zou lastig zijn hem uit de stoel en in de metro naar Penn Station te krijgen. Daarna was het nog twintig minuten met de forensentrein naar hun halte in Queens. Misschien konden ze vanavond voor de tv belegde broodjes eten. Als Simon dan weer energie had, konden ze de kerstversiering uit de opslagruimte van het appartementengebouw halen en beslissen waar ze alles zouden ophangen en neerzetten.

Ze wilde net naar de kast lopen om haar jas en tas te pakken toen haar telefoon ging. Ze haalde het mobieltje uit de zak van haar rok en keek verbaasd naar het telefoonnummer. Haar vader had haar nog nooit vanaf zijn mobiele nummer gebeld, omdat het bereik slecht was in de bergen. Waarom belde hij niet met de vaste lijn van de B&B? Was er een noodgeval dat niet kon wachten tot hij thuis was?

Ze bracht de telefoon naar haar oor. ‘Papa?’ zei ze. ‘Is er iets?’

‘Hallo, Ukkepuk,’ zei hij. ‘Nee, hoor, niets aan de hand.’

‘Maar waarom bel je dan niet vanuit huis?’

‘Er is iets tussen gekomen... Kun je alsjeblieft hiernaartoe komen... helpen met... de B&B. Het is hooguit... een paar weken en...’

‘Papa?’ zei ze. ‘Papa, je valt steeds weg. Wat zeg je? Moet ik naar huis komen?’

‘Joanna sluit het kantoor toch in december? Dus je hoeft niet... Zou je zo snel mogelijk... Ik had nooit gedacht...’

‘Papa, ik versta je niet. Kun je terugbellen als je thuis bent?’

‘Nee, Ukkepuk... niet thuis...’

‘Ben je niet thuis?’ Ze sloeg haar hand tegen haar voorhoofd. Wat was dit? Waarom kon dit gesprek niet later?

Hij sprak verder: ‘... alles uitleggen... Morgen hier aankomen? Afgesproken?’

‘Wat? Papa, moet ik morgen bij de B&B zijn?’

‘Ja, morgen... Het is maar voor... Alles is geregeld. Ik moet ophangen...’

‘Papa? Papa!’ Ze riep zo hard dat de fotograaf en zijn assistente, die bij de lift stonden, naar haar keken. Ze zwaaide om aan te geven dat alles in orde was, draaide zich om en riep nog een keer ‘papa’ in de telefoon. Maar er kwam geen antwoord en toen ze op het scherm keek, zag ze dat hij had opgehangen.

Ze belde terug maar kreeg de voicemail. Ze probeerde het tevergeefs nog een keer en belde toen naar de B&B, maar daar kreeg ze het antwoordapparaat en ze hoorde haar eigen stem. Afgelopen zomer had zij het bericht ingesproken omdat haar vader vond dat een vrouwenstem vriendelijker overkwam. ‘Hallo, dit is het antwoordapparaat van de Cranberry Inn. We kunnen u op dit moment helaas niet te woord staan maar als u een bericht inspreekt...’

Ze stak haar telefoon in haar zak en keek radeloos om zich heen. Ze had geen idee wat ze van dat telefoontje en dat rare verzoek moest denken. Haar vader had haar nog nooit gevraagd om op zo’n korte termijn naar huis te komen. Als ze ernaartoe ging, was dat altijd lang van tevoren afgesproken. En hij had nog nooit gevraagd of ze een paar weken kon blijven, wat hij nu wel leek te vragen. Als ze er met Simon naartoe ging, was dat voor een week, hooguit twee weken. Gelukkig was het geen noodgeval. Hij klonk vrolijk, dus er was niets mis. Toch kon ze niet bedenken waarom hij dit van haar vroeg. Wat moest ze voor hem doen dan?

Ze schudde haar hoofd en liep naar de kast, waar ze haar jas van de klerhanger pakte. Het enige wat vaststond, was dat ze geen duidelijkheid zou krijgen als ze hier voor zich uit bleef staren. Haar vader had haar, ondanks de slechte verbinding, duidelijk gemaakt dat hij Simon en haar morgen in de B&B verwachtte. Als ze hem vanavond niet telefonisch te pakken kreeg, zat er niets anders op dan een koffer inpakken en naar de bergen gaan en tot en met kerst daar blijven. Dan kwam ze er vanzelf achter wat er speelde.

TWEE

‘Ik dacht dat opa kerst niet leuk vond,’ zei Simon de volgende ochtend toen ze door de smeltende sneeuw bij hun appartementsgebouw banjerden. Zijn rugzak hing over zijn schouders en hij had zijn armen om zijn kussen geslagen. Dit was het enige kussen waar hij sinds een jaar op wilde slapen nadat iemand in zijn klas had verteld dat kussens van eendendons werden gemaakt. Hij had haar die avond gesmeekt een nieuw kussen voor hem te kopen, een waar in grote letters POLYESTER op het etiket stond en sindsdien weigerde hij op een ander kussen te slapen.

‘Natuurlijk vindt hij kerst leuk,’ zei Laurel, terwijl ze verderliepen naar waar haar auto geparkeerd stond. Het voelde alsof de vingertoppen van haar rechterhand elk moment konden breken onder het gewicht van de drie boodschappentassen met kerstcadeaus voor haar familie. Ze was er nog niet aan toegekomen die in te pakken en op te sturen. Haar andere arm protesteerde terwijl ze haar rolkoffer meetrok, die extra zwaar was doordat Simons dekbed daarbovenop lag. Op zulke momenten zou ze willen dat ze een parkeerplek in de parkeergarage had. Zelfs als dat betekende dat ze de hele winter op muesli moesten leven, dan nog was het de moeite waard.

‘Waarom gingen we met kerst dan nooit naar hem toe?’ vroeg hij.

‘Vroeger deden we dat wel, maar je was te jong om dat nu nog te weten,’ zei ze toen ze bij de auto aankwamen. Ze keek naar de

achterklep en probeerde in te schatten of ze de koffer erin zou kunnen krijgen zonder de boodschappentassen op de natte straat te hoeven zetten. ‘Toen je klein was gingen we met kerst altijd naar opa. Je ooms en tantes en neefjes en nichtjes waren er dan ook.’

‘Waarom doen we dat niet meer?’

‘Tja, oma is al overleden voordat jij geboren werd. Dat heb ik je verteld.’ Ze liet het handvat van de rolkoffer los, verplaatste de boodschappentassen naar haar linkerhand en haalde haar sleutels uit haar rechterjaszak. ‘Na haar dood hing er een andere sfeer omdat iedereen haar miste. Vooral opa.’

‘Mist hij haar nu niet meer dan?’

‘Natuurlijk wel.’ Ze richtte de afstandsbediening op de auto. ‘Hij zal wel bedacht hebben dat hij ons dit jaar nodig heeft en als iemand van je familie je nodig heeft...’ Ze keek toe terwijl de klep omhoogging en zette de boodschappentassen in de kofferbak. ‘Ken je de uitdrukking dat tijd alle wonden heelt?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee.’

‘Dat betekent dat dingen na een tijdje geen pijn meer doen,’ zei ze. ‘Het is zo’n beetje hetzelfde als wanneer je je knie schaaft en dat superveel pijn doet en dan na een tijdje niet meer. Zo gaat het ook met verdriet.’

Ze zette Simons weekendtas en haar koffer in de kofferbak en schoof die verder naar voren zodat die het slot niet zouden blokkeren. ‘Ga je zitten? Als we snel vertrekken, kunnen we bij Choo Choo House lunchen. En voeten op de vloer. Het is een lange rit en we moeten niet hebben dat de stoel helemaal nat wordt van je sneeuwschoenen.’

Hij haalde zijn schouders op, liet ze met een diepe zucht zakken en sjokte naar de zijkant van de auto. Ze had door dat hij betwijfelde of dat wel het hele verhaal was. En terecht, want het was niet waar dat de tijd alle wonden heelt. Er was in haar kindertijd veel

gebeurd en ze droeg veel herinneringen met zich mee die bevestigden dat ze altijd het buitenbeentje was geweest. Dat gevoel zou ze nooit kwijtraken. Toch was het geen verrassing dat haar vader háár vroeg als hij iemand nodig had die kon helpen met de B&B. Dan belde hij niet Tracey of Deb, maar haar. Sinds hun moeders dood tien jaar geleden hadden haar zussen erop aangedrongen dat hij de B&B zou verkopen. Haar vader en zij waren nog de enige twee die om de B&B gaven en die wilden houden.

Ze deed de kofferbak dicht en hield het portier open voor Simon, zodat die zijn kussen en zijn rugzak in de auto kon zetten en daarna kon instappen. Hoewel ze het vervelend vond dat ze niet wist waarom haar vader wilde dat ze zou komen, was ze ergens blij dat Simon en zij met kerst weer eens in Lake Summers zouden zijn. Ja, ze moest Simon de rest van de maand van school houden en ze zou maandag zijn juf moeten bellen om te vragen of die het lesmateriaal kon doorsturen zodat ze hem zelf les kon geven, maar toch was ze hoopvol dat dit een geweldige kerst voor hem zou worden.

Niet dat het de afgelopen jaren zo erg was geweest om in Queens te blijven... Ze hadden veel pret gehad als ze op Fifth Avenue naar de gigantische, lichtgevende sneeuwvlok gingen kijken die dwars over de straat hing, of als ze bij de lichtshow gingen kijken die bij Saks aan Fifth Avenue op de winkelpui werd geprojecteerd, of als ze het Rockefeller Center bezochten en zich verwonderden over de enorme kerstboom, waarna ze buiten bij de schaatsbaan gingen kijken waar kunstrijders figuren schaatsen en ze zachte warme pretzels en gepofte kastanjes bij foodtrucks kochten, waarna ze naar de Bronx gingen om de prachtige kersttrein in de New York Botanical Garden te zien. Maar naarmate Simon ouder werd, vond ze het vervelender dat ze niet met kerst bij iemand op bezoek gingen. Ze had zich vorig jaar heel schuldig gevoeld toen ze hem waarderende opmerkingen